

Dân nghèo bèn lũ lượt tham đem bán cho người ngoài, có người đem bán nhà mình để kiếm tiền chữa đau khổ vô ích cho nên theo thuyết tự nhiên cũng đem cho mất và vui vẻ chấp nhận làm trâu ngựa của người thành Phố, cũng như con không cần đi nhà trường học bác sĩ trở lại mà đem dâng cúng cho Thiên Môn sư thành Phố.

Tôi nghe buổi Thuyết Pháp tại chùa Thiên Môn.

Xin thuyết lại để quý vị cùng nghe. Sau phần thuyết giảng, đến phần Pháp đàm. Thầy mời quý Phật tử đặt câu hỏi để cùng thảo luận.

Tên cụ tôi hỏi rằng, có một ông già, đang đau yếu chấp tay cung kính xin hỏi:

- Kính bạch thầy. Con hiện đang bị bệnh. Hết đau đầu đến đau khớp, đau khớp, tim đập nhanh, cao huyết áp. Bây giờ tôi bị mất chân nữa!

Suốt đêm qua con trằn trọc mãi không sao ngủ được do bệnh nó hành hạ xác thân...

Cúi xin thầy thương xót cho con làm sao cho hết đau bệnh? Xin thầy cứu nguy nạn Đắc Phật gia hộ cho con được hết bệnh, khỏe mạnh như xưa...

Thầy lên tiếng như như, thông thoáng nói: - Thầy ạ bác, thầy đã hỏi.

Đắc Phật đã dạy: Cõi thế gian tràn đầy đau khổ!

Trong đó có định luật: SINH, LÃO, BỆNH, TỬ thì đau khổ vô cùng mà bác thì đang đi vào giai đoạn “Bệnh tử”, tức giai đoạn “Hết hơi”.

Vấn đề là thế; tất cả đều bị luật “Vô Thường” chi phối. Chẳng hạn như cái áo bác đang mặc, khi mới mua vải, vải đẹp, mới may, óng mượt, thơm... Nhưng nay bác mặc đã lâu rồi; màu đã bạc, gấu đã sờn, vai đã rách và vải đã mềm.

Nó đang ở trình độ hoại! Không có gì có thể còn mãi được, vì bản chất tự nhiên là như vậy, mà thân xác bác cũng đang như vậy.

Ngay khi bác mới sinh ra thì bác xinh đẹp, rồi bác lớn lên khỏe mạnh. Giờ đây bác đang già yếu và đang ở thời kỳ bệnh hoại (Sanh, Trưởng, Hoại, Diệt). Vậy bác phải chấp nhận điếu đó, bác hãy chịu hiểu bản chất của nó, để bác phải chấp nhận nó mà sống an lạc với nó, dù nó ở bất cứ giai đoạn nào.

Bây giờ thân thể của bác đang bắt đầu suy yếu, hoại theo quy luật của chấp nhận. Thì bác đừng cố gắng điếu đó, vì đó là quy luật tự nhiên của thân xác. Chân lý không bao giờ thay đổi đó là: Sinh ra - Già cỗi - Bệnh hoại - Rồi chết!

Không cách chi làm khác đi được. Thời gian vẫn hành động của định luật đã chín mùi rồi đấy bác!

--

Ông già đó nói tiếp:

- Bỏ m thây, nhúng con chĩa muỗn chĩa t vĩa, vì con và cháu cĩa con chĩa khôn lĩa. Nhĩa t là còn nhiũ công viĩa con đang làm dở dang chĩa hoàn tĩa, con cĩa n giĩa quyĩa t cho xong đã.

- ! Tĩa t cĩa chĩa là vĩa, bác chĩa ng làm gì khác hĩa n khiĩa n bác phĩa i lo lĩa ng.

Công viĩa cĩa a thĩa gian, bác hãy đỡ mĩa c thĩa gian cho hĩa tĩa giĩa i quyĩa t lĩa y.

Bác nên hiĩa u rĩa ng: Giĩa u hay nghèo, già hay trẻ, đũa hay xĩa u, ngĩa i hay vĩa t. Bĩa t cĩa ai, bĩa t cĩa vĩa t gi, bĩa t cĩa i đầu cũng không thĩa giĩa mãi tình trĩa ng nguyên thĩa y nhĩa lúc ban đũa đũa cĩa.

Mĩa i ngĩa i, mĩa i vĩa t đũa phĩa i thay đũa khác đi theo mĩa t đũa nh luĩa t: Sinh, Trĩa, Hoĩa i. Diĩa t mà không cách chi sĩa a đũa đũa cĩa.

Đũa u mà bác có thĩa làm đũa cĩa là bác tĩa quán chiĩa u, soi rĩa i vĩa thân xác và tâm thĩa c cĩa a bác, đỡ bác thĩa y tính: “Vô ngã” cĩa a vĩa n vĩa t.

Đũa không thĩa y có cái gì là “Tôi hoĩa cĩa là cĩa a tôi”, mà chĩa là giĩa có, tĩa m có mà thôi (Phạm sĩa hĩa u tĩa ng, giai thĩa hĩa vĩa ng. = Cái gì có hình có tĩa ng, đũa u là giĩa có, chĩa không thĩa t có).

Ngay nhĩa nhà cĩa a, sĩa nghiĩa p, danh vĩa ng, vĩa, chĩa ng, con cái cĩa a bác cũng chĩa là: “Cĩa a bác trên danh nghĩa, chúng không thĩa c sĩa thuĩa c vĩa bác. Chúng thuĩa c vĩa tĩa nhiên!

Nhĩa lĩa i bác vĩa a cĩa u mong, chĩa ng nhĩa ng không đũa t đũa cĩa.

Thân bác vĩa n đau đũa n nhĩa thĩa ng và cách suy nghĩ sai lĩa m cĩa a bác còn đau khĩa hĩa n nhiũ u nĩa a. Vì cĩa u mong mà không đũa cĩa là khĩa (Cĩa u bĩa t đũa cĩa khĩa).

Bĩa i vĩa y, bác phĩa i nhìn mĩa i thĩa đúng theo bĩa n chĩa t cĩa a nó và đũa ng nĩa kéo nó, đũa ng tiĩa c thĩa ng nó: “HÃY BUÔNG NÓ RA”. Bác hãy rĩa sĩa ch mĩa i thĩa bên ngoài. Bác hãy “Buông ra!”.

Bác đũa ng bám víu vĩa, chĩa ng, con cái, quyĩa n thuĩa c, tài sĩa n, công danh...

Vì nhĩa ng thĩa đó bác không thĩa mang theo đũa cĩa, hoĩa c bác không “buông”, thì nó cũng phĩa i “buông” bác mà thôi.

Cho nên bác “Hãy Buông Ra!”, bĩa i mĩa i thĩa đũa u Vô Ngã: “Không tôi và Không cĩa a tôi”. Tĩa t cĩa rĩa i sĩa biĩa n mĩa t; chĩa ng còn gì. Bác phĩa i nhĩa n biĩa t cho bĩa ng đũa cĩa đũa u này, và sau khi biĩa t rĩa i thì bác hãy ‘buông’ tĩa t cĩa. Đũa ng bĩa n tâm vĩa con cái, bây giĩa chúng còn trĩa. Rĩa i mai này chúng cũng sĩa già cĩa y nhĩa bác ngày hôm nay.

Không ai trên thĩa gian này có thĩa trĩa n thoát đũa cĩa đũa nh luĩa t: sinh tru hoĩa i diĩa t... Nĩa u bác “Buông ra” đũa cĩa mĩa i thĩa thì bác mĩa i thĩa y đũa cĩa chân lý.

Vĩa y bác đũa ng lo lĩa ng và đũa ng ôm giĩa bĩa t cĩa đũa u gì thì bác sĩa thanh thĩa n trong mĩa i tình huĩa ng

bác !

Ông già hời nà: - Bm bch thý, nghe thý dý dý quá, nhng làm sao con ‘buông ra’ cho đợc?

- Nếu bác ‘buông ra’ không đợc thì bác sẽ vô cùng đau khổ.

Vì không ‘buông ra’ cũng chng đợc. Bì mị th nó không thuợc vợ cợa bác, kợ cợ chính xác thân bác nà.

Lúc này bác hãy tợp trung tâm tợng, đợ cho nó đợc an nhiên tợ tợ, còn mị vợ cợ đã có ngợi khác lo. Bác hãy tợnh lòng rợng: “Chúng sợ” (Tôi hợ tợ vợ cợ rợi)-

Tợ tợng ham sợng lâu sợ làm bác đau khổ. Cho dù bác mong muợn thiợ tợ tha tợi đâu cũng chng đợc. Muôn sợ đợu vô thợng và luôn luôn không cợ đợnh... “Sau khi sinh ra - Nó biợn hoợi - Sau khi sinh ra - Nó điợ tợ đi !

Đợc Phợ tợ cũng thợ, bác và cợ bàn dân thiên hợ cũng đợu nhợ thợ. Vợ mà bác muợn xác thân bác còn mặi sao đợc?

Bác hãy nhìn vào hợi thợ thì biợ tợ. Nó đi vô rợi lợi đi ra, bợn chợ tợ cợa nó là vợy. Bác chng thợ ngăn cợn sợ đi ra và đi vô cợa nó đợc. Bác thợ nghĩ coi: “Có thợ nào bác thợ ra mà không thợ vào đợc chợng?”. Tợ cợ là hợi thợ nó đi vào, rợi nó lợi đi ra. Khi nó ra rợi thì nó lợi phợi đi vào. Tợ nhiên là nhợ vợy, không cách chi làm khác đợc.

Y chang sợ quá trình bác sinh ra > rợi già nua > rợi bợnh tợ tợ > rợi chợ tợ đi! Đó là điợu hoàn toàn tợ nhiên và bình thợng...

Nếu bác không sinh ra, thì lợy gì bây gợi bác bợ đau bợnh! Và lợy gì đợ mai mợ tợ bác chợ tợ! Bác có hiợu điợu đó không ???

- Kính bợ chợ thợ, con ngợ đợc nhợng gì thợy vợa đợy, nhợng con vợn lo sợ quá chợng!

Thợy cợm ly nợ cợ uợng nhợp gợng, đợn thợ nói thêm:

- Bác nên hiợu rợng: Vợn sợ đợi là nhợ vợy, khi bác nhợn thợ cợ đợc đợng đợn thì bác đợng do đợ:

“Hãy buông ra tất cả, hãy dẹp bỏ tất cả”.

Dù bác không buông nó ra thì mọi thứ nó cũng bỏ đi đâu buông bác ra đó.

Này nhé! Nhẹ nhàng bỏ phần trong cái vỏ của bác nó cũng đang muốn rời xa bác đấy. Vì nhẹ nhàng bỏ phần này nó đã sẵn sàng để tiếp nhận với bác rồi, nên nó sắp ra đi đó.

Bạn chết cái nó là: “Đã đến, thì phải ra đi”. Bởi thế gian là không có sự bình thường hay mãi mãi, dù bất cứ ở đâu, bất cứ thời nào, bất cứ thành phần giai cấp nào; người giàu có, kẻ nghèo khó, người lớn cũng như trẻ nhỏ, người có học cũng như người thất học...v.v. Cũng không thể có sự bình thường được.

Ai ai cũng phải xoay vần theo luật “Vô Thường” chi phối. Quán triệt được điều đó, bác sẽ chỉ còn quyên luyến bỏ đi sự gì.

Bác hãy ‘Buông ra’ chỉ không còn nắm giữ được nữa, ví có gì cũng chỉ đang đến. Bác buông ra, thì tâm bác sẽ thanh thản; không buồn mà cũng chỉ vui, không khiếm sợ và cũng chỉ ngẩng đầu lĩnh. Lúc bấy giờ lòng bác sẽ an ổn với trí tuệ hiểu biết:

“Vạn vật không bao giờ có thể thường còn mãi mãi được”.

“ĐẠO C TÍNH PHẢI ĐỂ THAY CẢ VẠN VẬT, KHÔNG BAO GIỜ THAY ĐỔI”.

Nếu bác có nhu cầu, bác sẽ phải bỏ đi nhu cầu. Nếu bác có ít th, bác sẽ bỏ đi ít th; giàu có là giàu có, nể danh là nể danh, sống lâu là sống lâu... chỉ có gì khác biệt, mọi sự cũng thanh thản!

Vậy bác hãy buông nó ra, buông cho đến khi nào tâm trí bác an lạc!

Mọi sự bác không còn cảm thấy khổ đau hay sung sướng. Mọi thứ bác không còn thấy là của bác nữa;

Sung sướng và khổ đau cũng đều Hoại, Diệt và Mất tiêu như nhau...

Duy chỉ có một thứ là còn và còn vĩnh viễn là của bác. Đó là “Phật tánh” là vĩnh cửu của bác mà thôi.

- Kính chào thầy, con đã ngộ !!!

- Vậy sao! Bác giới thiệu xem nào ?

- Thưa thầy, chúng có đức như thế:

"Vô Thường" là bất biến, là vĩnh cửu, là thường còn. Ngoài ra, tất cả các Pháp; muôn vàn vạn sự đời này đều luôn luôn biến đổi không bao giờ ngừng. Chúng hiện như:

*THÂN VÔ THƯỜNG: Nay khỏe mạnh, mai ốm đau. Nay đang sống, mai đã chết...

*TÂM VÔ THƯỜNG: Nay đang mê đắm nhau, mai chuyển sang hận thù oán nhau...

*TÀI SẢN VÔ THƯỜNG: Của cải nay còn, mai hết. Tất cả là tiêu nghi vật chất không thể tồn tại mãi mãi được... Vật thế này biến đổi chuyển biến thành ra vật thế khác. Sự vật không bao giờ cố định được.

Thầy chúng tôi hoan hỷ, đoan thầy hỏi:

- Đúng, bác hiều khá đầy, như vậy bác sẽ làm gì khi bác hiểu như vậy?

- Kính thưa thầy, con sẽ buông ra tất cả mà không bám víu vào bất cứ điều gì trên thế gian này.

Đem mọi sự chuyển xuôi như dòng nước.

Tính của nước luôn chảy xuống chỗ thấp (thầy hiểu tôi hỏi), dù chỗ đó là đất hay cát, hoặc ruộng vườn. Bên chỗ thấp của nước là như vậy, con cũng phải giữ tâm như vậy.

Tôi sao? Bậc thầy thưa, bậc nước luôn chảy mất cách tự nhiên xuống chỗ thấp mà không có cách nào cho nó chảy mất cách tự nhiên lên trên cao được. Đó là đức như thế của càn khôn vũ trụ mà thầy và chúng dạy cho con.

- Vâng! Bác hiểu được như thế, tất cả là bác đã thực sáng ngời đức trí tuệ của bác rồi đấy.

Bây giờ chúng còn một điều là bác đưa vào thực hành như thế nào bác và chúng ta là đức thế nào Phật rồi đó.

Ông già ngài nhiên thưa:

- Kính thưa thầy, con ngài là thành Phật khó lắm chứ! Đâu đến giờ ngài như thầy và nói? -

- Phức đã có sự n ngay trong bác r i.

Ngu i đ i th ng mang ông Phức th t, đi tìm ki m ông Phức ngoài, ch n xa xôi không sao th y đ c, đ c u xin van vãi...

Trong lúc ông Phức ngay trong mình thí i b quên.

- B ch th y, con v n ngu t i xin th y khai th cho con đ c rõ ràng h n, ch th y nói nh th làm sao con hi u đ c.

- Có khó gì đâu: “Phức T c Tâm”.

M i ng i trong chúng ta đã có sự n m t ông Phức trong ta r i.

Nh ng vì u mê t m i, nên tham lam: S c, Tài, Danh m t cách vô đ mà không hi u r ng nh ng th đó do nhân duyên gi h p t m có. H p r i tan, sinh r i di t! ngay nh xác thân bác cũng t m có đó. R i tr thành không đó có bao lâu! T a h nh bóng phù du, nh ào nh, nh khó s ng...

Nh ng vì si mê ch y theo níu kéo nó. Nên thành chúng sinh mà thôi.

Bây gi bác đã giác ng và bác buông ra nh ng th mà tr c đây bác bám víu vì ng là th t...

V y là bác đã thành Phức r i. B i Phức và Chúng sinh ch khác nhau có m t b c:

MÊ LÀ CHÚNG SINH, GIÁC NG LÀ PHỨC

Phức và chúng sinh, ch khác nhau có v y. Ví d : Ông bà thân sinh ra bác, cho bác ăn h c t i n i t i ch n; là con ng i trí th c đàng hoàng... Nh ng vì u mê! Bác ham ch i, đàn đúm v i chúng b n, sa đà say s a trác táng, h ng th thú vui v t ch t, đ n đ n sa đ a h h ng. Khi y, bác là k t i t x u xa... Nay g p duyên may bác giác ng.

Th y đ c l th t. Bác b con đ ng h thân m t n t, tr l i con ng i th t c a mình... V i b ng c p và ki n th c có sự n c a mình. Bác t n t y làm ăn, liêm chính, gi uy tín đ o đ c... Là bác tr thành ng i cao sang, quý phái... Nh v y, m t con ng i c a bác có hai giai đ an:

a) Giai đ n 1: Bác là k x u xa, cho dù bác có b ng c p là ng i h c th c.

b) Giai đ n 2: Bác là ng i cao quý. Do bác giác ng đ c chân lý đ o Pháp...

Hãy Buông Ra Sự Thành Phức

Tác Giả: Vô Ngã

Thứ Tư, 21 Tháng 7 Năm 2010 07:23

Tức là trước kia bác là kẻ xa u mê! Sau bác thành người cao quý do bác giác ngộ. Nghĩa là xa u mê hay cao quý chỉ khác nhau có u mê hay giác ngộ mà thôi.

Và Phật hay chúng sanh cũng chỉ khác nhau có thôi...

Đoạn thơ y đức bài kệ

Chiều nay lòng gió thu vơi

Lá vàng rơi trên trập khe nước.

Đời người như hạt sương rơi.

Lung linh mờ thoáng mờ trôi chiều tàn.

Thân em như đoá hoa lan

Ngàn đời yêu thích muôn vàn đắm say

Như người chết người sống bao ngày

Cánh hoa tàn úa đời thay hoàn toàn.

Ông già nghe xong ngẫm nghĩ nói :

- Bạch Thầy con đã giác ngộ vậy con sẽ đem tài sản đời đại gia đình mà con đã tạo dựng bằng mồ hôi nước mắt dâng cho Tam Bảo.

Số chùa Thiên Môn mờ sáng lên giờ gù :

- Bác sư thành Phật nếu thực hiện lời hứa.

Ông già mỉm cười tiếp :

- Bạch Thầy nếu nói như vậy thì nhân dân nghèo Việt Nam đâu là Phật tử thì Thầy không cần thuyết Pháp để chúng sanh nếm.

Số chùa nhú đôi mày rậm lên giờ ngời :

- Bác nói như thế là có tà niệm gì... hãy nói rõ.

Ông già mỉm cười đáp :

- Dân nghèo bỏ lũ quan tham đem bán cho người ngoài, cướp đoạt tài sản nhà nếu đau khổ vô ích cho nên theo thuyết tự nhiên để cho mờ và vui về tiếp tục làm trâu ngựa sống thành Phật cũng như con không cần đi nhà thờ nghe bác sĩ trị liệu mà đem dâng cúng cho Thích

Hãy Buông Ra Sự Thành Phức

Tác Giả: Vô Ngã

Thứ Tư, 21 Tháng 7 Năm 2010 07:23

Môn sư thành Phức. Ha! Ha! Ha!

Nói xong ông già bỏ đi.

Sư cô Chùa Thiên Môn quay sang nói nhẽ với đồ đệ ngồi cạnh :

- Cho đàn em theo dõi tình hình già phởn đồ đệ này.